

vedi je gospod še molil nekaj „očenašev“, ki so se pa Minki zdeli od nekdanj grozno dolgočasni; danes je slišala kmalu med prvimi prošnjami: „Za rajno Katarino Prašnik in sorodnike . . .“ Kako bi mogla misliti na molitev, ko sliši to sovražno ime!

Kakor daljni šum je bilo odgovarjanje vernikov po širni cerkvi; Minka se je pa bavila z mladostnimi spomini. Sedaj vzame župnik oklicno knjigo, po malem zakašlja in otre pot s čela; ženske pa odmaknejo rute od ušes . . . Po cerkvi je vse potihnilo. Oklici so imenitne reči!

„Ženin Ivan Prašnik, samski, zakonski sin Andreja Prašnika in njegove rajne žene Katarine, roj. Recelj s Studenca; rojen . . .; nevesta Jerica Dobnik, samska, zakonska hči . . . z Ježice.“

Minka je kar z očmi poslušala in z ustmi gledala; duhovnik je pa sklenil: „Komur je kak veljaven zadržek znan, naj ga o pravem času meni naznani.“ Minka je pozabila, kaj je v cerkvi spodobno, in rekla skoro polglasno: „Prašniku sramoto, sin pa zve jedno več!“ Ljudje so se ozrli v tujo žensko, soseda jo je sunila v rebra, in Minica je zakrila obraz s predpasnikom. Nikamor se ni ozrla do konca maše.

Zvečer je Minica vedela vso materino prošlost. Njen obrazek je zardel in bledele, temno oko se je vpiralo v prepadlo materino lice. Deklici se je zdel stari Prašnik pravi trinog. V srcu ga je sovražila in pritrjevala vsem hudim načrtom materinim.

Pozno v noči se je obračala na postelji. Spanec ji ni hotel zatisniti očij. Bledi mesec je pogledal skozi okno, obsipal dvoje belih rok, dotaknil se njenih trepalnic . . . Minica je zamižala in vse materine muke so se ji zopet vrstile v spominu.

Naslednji dan že pred poldnem sta bili obe pred Dobnikovo hišo na Ježici. Na vsaki strani vrat je stezala svoje veje po jedna murva; na pragu je pa stala brhka deklica in metala košim hrane:

„Pika, graha, čopka, ciba, ná-á, ná-a! Pit, pit, pit!“ Petelin, pravi orjak kurjega rodú, s

kocastimi nogami, je prvi opozoril svoje podložnice v pravem kurjem jeziku, kar je hotela povedati deklica, „Kurrr, kurrr-kok-kok!“ In družina se je zbrala k obedu. — Ondaj se je oglasila Minka:

„Bog daj dobro! Ali je gospodinja doma?“

Ko je deklica zagledala tuji ženski, se je prestrašila in prav boječe odgovorila:

„Doma. Kaj bi radi?“

„Slišala sem, da bodele imeli kmalu svatbo; morda bi potrebovali šivilje. Glejte, ta-le, moja hči, je izučena v takem delu in nareja tudi ceneje kakor v mestu. Midve sva iz Brestnika. Morda ste že slišali, da so vsi zadovoljni?“

Deklica na pragu je povesila oči, potem rekla:

„Nekaj smo dali delat tukaj, za drugo moram klicat mater. Prosim, stopita noter!“

Zadovoljno je pogledala Minka svojo hčerko. Ta si je z ruto zakrivala mlado lice, da ga ne bi dosegli pekoče solnce; v mislih je pa zavidala srečni nevesti — tako je namreč sodila deklico, ki ji je povabila v hišo. Stopivša noter, je začela izpraševati deklico:

„Poročno obleko ste že naročili? Kakšno?“

„Bledo-rmene barve.“

„Na tako se lepo podaje na prsih všitek iz belega atlasa, verjemite!“

Jerico je začela stvar zanimati.

„Pod brado zlato brošo, za pas mičen šopek svežih cvetic — na glavo venec in pajčolan z zlatimi zvezdicami; pa takšen-le obrazek! Vsakdo bo moral misliti, da ste angel.“

„To bi bilo predrago“, je ugovarjala deklica bolj na tihem.

„Nič predrago; včasih se zgodi, da so preprostejše neveste bogateje oblečene, kakor marsikaka meščanka, a vse se vidi tako neokretno, neprimerno samo zato, ker si ne znajo prav urediti. Nima kdo —.“

Hišni gospodinji je ponižna deklica veliko bolj ugajala, kakor njena mati. Zmenili so se, da ostane Minica lahko takoj v hiši. Dela bo mnogo, začeti treba kmalu.

Minki so se zasvetile oči — dosegla je, kar je namerjala. (Dalje.)

Nisem sam!

Rekel si, prijatelj, meni:
Sam si, vedno sam,
Da življenje dolgočasno
Tebi je, to znam.

Nisem sam, prijatelj! Govor
Napačen je tvoj:
Mislij raznih brez števila
Vedno je z menoj!

E. Gangl.